

Αριθμός απόφασης: 13/ΑΣΦ Μ 313/2008/2009

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΜΦΙΣΣΑΣ

Συγκροτήθηκε από το Δικαστή Γεώργιο Βώπτη, πρωτοδίκη που ορίσθηκε από τον Πρόεδρο Πρωτοδικών Άμφισσας.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Νοεμβρίου του έτους 2008, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αιτούντων: 1) ....., και 2) ....., κατοίκων ....., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους, Ιωάννη Σακκαλή (Δ.Σ. Άμφισσας).

Της καθ' ής η αίτηση: Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «ΑΕΠΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ Α.Ε.», νόμιμα εκπροσωπούμενης, η οποία εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από τους πληρεξούσιους δικηγόρους της Γεώργιο Δημητρακόπουλο (Δ.Σ. Αθηνών) και Γεώργιο Δελμούζο (Δ.Σ. Άμφισσας).

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 10.7.2008 αίτησή τους, η οποία κατατέθηκε στην Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 685/ΑΣΦΜ 313/2008 και προσδιορίσθηκε για την δικάσιμο της 2.10.2008, κατά την οποία η συζήτησή της αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της απόφασης.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν.2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ως άνω Ν.2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον

υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν.2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη, κατανεμημένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν.2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ.1β', 58 και 32 παρ.1 του Ν.2121/93, γίνεται, καταρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθάριστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθάριστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της εύλογου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί καταρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ.Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ.275 και 276, ΠΠρΘεσ. 3953/2008, ΜΠρΘεσ. 22795/2007, ΜΠρΘεσ. 22794/2007, ΜΠρΘεσ. 18762/2007 καταχωρημένες σε Νόμος). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την «πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή

αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβαστεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από τον νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν.2121/1993, οι οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδικως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: **1)** Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από τον νόμο αυτόν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. **2)** Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. **3)** Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ.3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν.2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. **4)** Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως αναφέρθηκε, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: **α)** υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ.1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν.2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του

οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, **β)** υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ.4 του Ν.2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ.4 εδ. β' του Ν.2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν.2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν.146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλέπε σχετικά με τα προεκτεθέντα την εισηγητική έκθεση του Ν.2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιο της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207, σελ 268 και αριθ. 211, σελ 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών», έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» Δνη 33. 485 επ., ΕφΑθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΠΠρΘεσ. 3953/2008 καταχωρημένη σε Νόμος με τις εκεί παραπομπές στη νομολογία). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο Ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ.3 του ν.2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ. Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές, και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: **α)** εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν.2054/1992)

και **β)** παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ.2 του Ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυσσόμενες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠΠρΘεσ.3953/2008 ό.π., ΜΠρΘεσ. 29612/2006, ΜΠρΘεσ.35356/2005 καταχωρημένες σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Νόμος). Στην προκείμενη περίπτωση, με την κρινόμενη αίτηση ο μεν πρώτος αιτών ισχυρίζεται ότι έχει την εκμετάλλευση δύο (2) κέντρων διασκέδασης με το διακριτικό τίτλο «.....» τα οποία βρίσκονται στην πόλη της ..... και της ....., ο δε δεύτερος αιτών ισχυρίζεται ότι έχει την εκμετάλλευση κέντρου διασκέδασης με το διακριτικό τίτλο «.....» το οποίο βρίσκεται στην πόλη της ..... Ότι η αξιούμενη από την καθής η αίτηση αμοιβή είναι υπερβολική και καταφανώς δυσανάλογη προς το οικονομικό μέγεθος των επιχειρήσεών τους, θέτοντας μάλιστα, σε κίνδυνο τη συνέχιση της λειτουργίας αυτών. Ότι η καθής η αίτηση, αν και όφειλε, ουδέποτε γνωστοποίησε σε αυτούς τα ονόματα των ημεδαπών και αλλοδαπών τραγουδιστών και παραγωγών υλικού φορέα τα οποία προστατεύει, καθώς και ποια είναι τα έργα του ρεπερτορίου καλλιτεχνών, δημιουργών και παραγωγών τα οποία αυτή διαχειρίζεται ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων δημιουργών, κατά την έννοια του άρθρου 55 παρ.2 του Ν.2121/1993. Ότι στα καταστήματά τους γίνεται χρήση μουσικής από άγνωστα ξένα συγκροτήματα και τραγουδιστές, που δεν συνδέονται συμβατικά με την καθής η αίτηση. Για τους λόγους αυτούς, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση ζητούν να αναγνωρισθεί ότι δεν υποχρεούνται στην καταβολή οποιουδήποτε χρηματικού ποσού ως αμοιβής στην καθής, και επικουρικά ζητούν να καθορισθεί προσωρινά ως αμοιβή η συνήθως καταβαλλόμενη σε παρόμοιες περιπτώσεις, που ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 100 έως 200 ευρώ για κάθε επιχείρηση σε ετήσια βάση. Επίσης, ζητούν να καταδικαστεί η ως άνω αντίδικός τους στη δικαστική τους δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αυτά τα αιτήματα, η κρινόμενη αίτηση υπάγεται στην καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδιότητα του Δικαστηρίου τούτου (βλ. ΜΠρΡοδ.1127/2003 ΕπισκΕμπΔ 2004.529, ΜΠρΤρικ. 578/2002 καταχωρημένη σε Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Νόμος), και εκδικάζεται κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 56 παρ.2 Ν.2121/1993 και 683 έως 703 ΚΠολΔ). Περαιτέρω, η ένδικη αίτηση η οποία είναι νόμιμη, μόνο ως προς το σωρευόμενο αίτημά της να καθορισθεί προσωρινά ως αμοιβή για τα αιτούμενα χρονικά διαστήματα η συνήθως καταβαλλόμενη σε παρόμοιες περιπτώσεις, στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων Ιεπ., 54, 55 παρ. 1, 56 παρ. 1 και 2 του Ν.2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και του άρθρου 732 ΚΠολΔ. Το αίτημα, όμως, να αναγνωρισθεί ότι οι αιτούντες δεν υποχρεούνται στην καταβολή οποιουδήποτε ποσού προς την καθής πρέπει να απορριφθεί ως απαραδέκτως

υποβαλλόμενο, διότι αποτελεί αντικείμενο αναγνωριστικής αγωγής σύμφωνα με το άρθρο 70 ΚΠολΔ, που υποβάλλεται μόνο με τακτική αγωγή και όχι με αίτηση ασφαλιστικών μέτρων (ΜΠρΡόδ. 1127/2003 ό.π.). Στο σημείο αυτό πρέπει να τονισθεί ότι ο ισχυρισμός των αιτούντων να υποχρεωθεί η καθής να γνωστοποιήσει σε αυτούς τα ονόματα των ημεδαπών και αλλοδαπών τραγουδιστών και παραγωγών υλικού φορέα τα οποία προστατεύει, καθώς και ποια είναι τα έργα του ρεπερτορίου καλλιτεχνών, δημιουργών και παραγωγών τα οποία αυτή διαχειρίζεται πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, καθόσον, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ. β' του Ν.2121/1993, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιείται και μπορεί πάντα να ενεργεί, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται να διευκρινίζει κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τον συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Εξάλλου, ο ισχυρισμός των αιτούντων ότι αυτοί δεν υποχρεούνται σε καταβολή αμοιβής, διότι στα καταστήματά τους κάνουν χρήση αποκλειστικά αμερικανικού μουσικού ρεπερτορίου, γεγονός που έχει ως συνέπεια τα σχετιζόμενα με το ρεπερτόριο αυτό συγγενικά δικαιώματα να μη μπορούν να τύχουν της οποιασδήποτε προστασίας στην Ελλάδα, διότι δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση η καθιερούμενη από τη διάταξη του άρθρου 67 παρ.4εδ. β' του Ν.2121/1993 αρχή της αμοιβαιότητας, κατά την οποία συγγενικά δικαιώματα, συνδεόμενα με μουσικά έργα που προέρχονται από την αλλοδαπή, προστατεύονται στην Ελλάδα και τυγχάνουν της μεταχείρισης και προστασίας που επιφυλάσσει το ελληνικό δίκαιο και για τα ημεδαπά μουσικά έργα και τα απορρέοντα από αυτά συγγενικά δικαιώματα, μόνο εφόσον το δίκαιο της χώρας, από την οποία προέρχονται τα αλλοδαπά μουσικά έργα, παρέχει ανάλογη προς το ελληνικό δίκαιο προστασία και προς τα ελληνικής προέλευσης μουσικά έργα, αφού το δίκαιο των Η.Π.Α. δεν παρέχει καμία προστασία σε συγγενικά δικαιώματα, συνδεόμενα είτε με αμερικανικά είτε με αλλοδαπά, ως προς τη χώρα αυτή, μουσικά έργα, πρέπει, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη, να απορριφθεί επίσης ως μη νόμιμος. Πέραν δε των προαναφερομένων, οι αιτούντες δεν εκθέτουν και τα ονόματα των τραγουδιστών και δημιουργών τα έργα των οποίων κάνουν χρήση, προκειμένου να διαγνώσει η καθής η αίτηση εάν εμπίπτουν στο προστατευτικό πεδίο δράσης της και αναλόγως να αμυνθεί. Πρέπει, συνεπώς, το Δικαστήριο να προχωρήσει περαιτέρω στην ουσιαστική έρευνα της αίτησης, κατά το μέρος που αυτή κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη. Από την εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων στο ακροατήριο των εξετασθέντων μαρτύρων των διάδικων μερών, και του συνόλου των εγγράφων που αυτοί (διάδικοι) νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, πιθανολογήθηκαν κατά την κρίση του Δικαστηρίου τούτου τα εξής: Η καθής η αίτηση ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «ΑΕΠΙ-Ελληνική Εταιρία προς Προστασία της Πνευματικής Ιδιοκτησίας ΑΕ» είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων δημιουργών (μουσικοσυνθετών, ερμηνευτών, στιχουργών).. Περαιτέρω προέκυψε ότι ο μεν πρώτος αιτών εκμεταλλεύεται τρία (3) κέντρα διασκέδασης με το διακριτικό τίτλο «.....», εκ των οποίων τα δύο (2) βρίσκονται στην πόλη της ..... και το έτερο στην πόλη της ....., ο δε δεύτερος αιτών εκμεταλλεύεται κατάστημα-κέντρο διασκέδασης με το διακριτικό τίτλο «.....» το οποίο βρίσκεται στην πόλη της ....., στα οποία (καταστήματα), ενώ μέχρι και το έτος 2007 προέβαιναν σε δημόσια εκτέλεση μουσικών συνθέσεων εκπληρώνοντας τις υποχρεώσεις τους προς την καθής η αίτηση εταιρεία (ΑΕΠΙ), έκτοτε όμως (από τις αρχές του έτους 2008) έκαναν χρήση και εκμετάλλευση μουσικής, δημόσια, χωρίς να έχουν προηγουμένως εφοδιαστεί με την απαιτούμενη γραπτή άδεια της τελευταίας, γιατί, όπως αυτοί (αιτούντες) ισχυρίζονται, η ως άνω δικαιούχος εταιρεία αξίωνε για την περίοδο από 1.1.2008 έως 31.12.2008 αμοιβή, που είναι προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις. Η καθής η αίτηση, αφού αρνείται ότι αξιώνει δυσανάλογες αμοιβές,

ισχυρίζεται περαιτέρω ότι οι αιτούντες χρήστες απώλεσαν το δικαίωμά τους να προσφύγουν στο δικαστήριο για τον (προσωρινό) προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής, διότι έχουν ήδη προβεί σε χρήση της μουσικής. Σύμφωνα όμως με τις προλεχθείσες νομικές σκέψεις, η ένστασή της αυτή δεν είναι νόμιμη και πρέπει ν' απορριφθεί, διότι, κατά την ορθότερη άποψη που ακολουθεί και το Δικαστήριο τούτο, όπως προεκτέθηκε, η πρόωρη χρήση μουσικής από τους αιτούντες καθιστά μεν τη χρήση αυτή παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες σε βάρος τους, αλλά δεν αποκλείει το δικαίωμά τους να «νομιμοποιήσουν» τη χρήση εκ των υστέρων είτε καταβάλλοντας όσα ο οργανισμός ζητεί ως αμοιβή, είτε προσφεύγοντας στο δικαστήριο για τον προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής. Πρέπει λοιπόν το Δικαστήριο να ερευνήσει περαιτέρω την ουσιαστική βασιμότητα του ισχυρισμού των αιτούντων, αν η καθής εταιρεία αξιώνει από αυτούς για τη χρήση μουσικής της χρονικής περιόδου από 1.1.2008 έως 31.12.2008 προφανώς δυσανάλογη αμοιβή. Ωστόσο από τα επικαλούμενα από την καθής η αίτηση συγκριτικά στοιχεία και τα νόμιμα επικαλούμενα και προσαγόμενα επίσης από αυτή τιμολόγια παροχής υπηρεσιών και αμοιβολογίο της (σημειώνεται ότι οι αιτούντες δεν προσκομίζουν κάποιο έγγραφο αποδεικτικό συγκριτικό στοιχείο), κατά την κρίση του Δικαστηρίου τούτου δεν πιθανολογήθηκε ότι αξιώνει από τους αιτούντες προφανώς δυσανάλογη αμοιβή από αυτήν που αξιώνει και συνήθως καταβάλλεται από άλλες ομοειδείς επιχειρήσεις σε παρόμοιες περιπτώσεις. Ειδικότερα αυτή (καθής η αίτηση) για ομοειδείς προς τις επιχειρήσεις που εκμεταλλεύονται οι αιτούντες, που αφορούν δηλαδή κέντρα διασκέδασης (καφετερίες-κλαμπ) με μηχανική μουσική, επιφανείας 70-130 τετραγωνικών μέτρων, εξέδωσε εντός του έτους 2008 τα παρακάτω τιμολόγια παροχής υπηρεσιών και εισέπραξε τα αντίστοιχα ποσά, ως ακολούθως: **A.** Τιμολόγιο παροχής υπηρεσιών με αριθμό ..... για καφετερία στο ..... Νομού ..... 65 τετραγωνικών μέτρων ποσού 1.270,92 Ευρώ για την χρονική περίοδο από 1.1.2008 έως 31.12.2008. **B.** Τιμολόγιο παροχής υπηρεσιών με αριθμό ..... για αναψυκτήριο-καφετερία στο ..... Νομού ..... 90 τετραγωνικών μέτρων ποσού 635,46 Ευρώ για την χρονική περίοδο από 1.1.2008 έως 30.6.2008. **Γ.** Τιμολόγιο παροχής υπηρεσιών με αριθμό ..... για καφετερία στους ..... Νομού ..... 125 τετραγωνικών μέτρων ποσού 1.185,7.4 Ευρώ για την χρονική περίοδο από 1.1.2008 έως 31.12.2008. **Δ.** Τιμολόγιο παροχής υπηρεσιών με αριθμό ..... για αναψυκτήριο στο ..... Νομού ..... 65 τετραγωνικών μέτρων ποσού 1.270,92 Ευρώ για την χρονική περίοδο από 1.1.2008 έως 31.12.2008, και **E.** Τιμολόγιο παροχής υπηρεσιών με αριθμό ..... για μπαρ στο ..... Νομού ..... 65 τετραγωνικών μέτρων ποσού 1.270,92 Ευρώ για την χρονική περίοδο από 1.1.2008 έως 31.12.2008. Με βάση συνεπώς τα προαναφερθέντα συγκριτικά στοιχεία το ύψος της (ετήσιας) αμοιβής που αξιώνει η καθής η αίτηση από τους αιτούντες, ανερχόμενο στο ποσό των 1.270,92 ευρώ και στο ποσό των 428,40 ευρώ για τα καταστήματα του πρώτου των αιτούντων στην πόλη της ....., καθώς και στο ποσό των 790,16 ευρώ για το κατάστημα αυτού (πρώτου αιτούντος) στην πόλη της ....., και στο ποσό των 1.270,92 ευρώ για το κατάστημα του δεύτερου των αιτούντων, για τη χρονική περίοδο από 1.1.2008 έως 31.12.2008, δεν πιθανολογήθηκε ότι είναι προφανώς δυσανάλογο από την ανάλογη αμοιβή που αξιώνει (η καθής η αίτηση) και συνήθως καταβάλλεται από άλλες ομοειδείς επιχειρήσεις σε παρόμοιες περιπτώσεις, όχι μόνο στην περιοχή του Νομού ....., αλλά και σε άλλα μέρη της Ελλάδας (Νομός .....), αλλά αντίθετα αυτή (αμοιβή) είναι σύμφωνη με το ισχύον αμοιβολογίο της. Συνακόλουθα η κρινόμενη αίτηση πρέπει ν' απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη, ενώ τα δικαστικά έξοδα της καθής η αίτηση βαρύνουν του αιτούντες, καθόσον οι τελευταίοι ηττήθηκαν στη δίκη (άρθρο 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει με παρόντες τους διαδίκους,

Απορρίπτει την αίτηση.

Καταδικάζει τους αιτούντες στα δικαστικά έξοδα της καθής η αίτηση, τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην ..... στις 19 Ιανουαρίου του έτους 2009 στο ακροατήριό του, σε δημόσια και έκτακτη συνεδρίαση, χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, παρουσία της Γραμματέως Χαρίκλειας Μανώλη.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ